

Ο ΚΥΚΛΟΣ

Θεατρικό Έργο σε Δύο Πράξεις

του

Νίκου Σακκά

Τηλ: +30 6944 866516

email: sakkas@apintech.com

Καστ

Ορέστης: 35-40 ετών

Θάλεια: 35-40 ετών

Χάρης: 35-40 ετών

Σκηνή

Σπίτι Ορέστη.

Χρόνος

Σύγχρονη εποχή

ΣΥΝΟΨΗ & ΕΜΠΙΝΕΥΣΗ

Η μανιασμένη συνάντηση, σ' ένα σημείο του χρόνου, του Ορέστη που επιστρέφει, και της Θάλειας που φεύγει. Ο αναπόφευκτος και τραυματικός χωρισμός δυο μυθικά δυνατών ανθρώπων, που η ζωή, ίσως κι οι θεοί, φαίνεται να τους κινούν σ' αντίθετη κατεύθυνση.

Κι ανάμεσά τους, ο κοινός τους φίλος, ο αβέβαιος μα κι ο σοφός, ο ανθρώπινος Χάρης, ο χορός. Που βρίσκεται μέσα στη δίνη της μεγάλης επιστροφής του ύστερου Οδυσσέα (Ορέστης) και της αέναης πορείας του Αλέξανδρου (Θάλεια). Που επιχειρεί να μεσολαβήσει, να δαμάσει και να συμφιλιώσει τη συμπαντική ορμή των τροχιών τους. Που καταφέρνει, μόνος αυτός, να λύσει το αίνιγμα της βροχής.

==

Πάμε κι ερχόμαστε. Φεύγουμε κι επιστρέφουμε. Σαν τους θεούς. Στον κύκλο της ζωής, στη σκιά του ήλιου.

ΠΡΑΞΗ 1Σκηνή 1

Βρισκόμαστε στο σαλόνι του σπιτιού του ΟΡΕΣΤΗ. Υπάρχει ακαταστασία. Φαίνεται ένας καναπές όπου κάθεται ο ΟΡΕΣΤΗΣ. Δείχνει κουρασμένος, αφηρημένος αλλά και γαληνεμένος. Απέναντι του υπάρχει μια τζαμαρία. Σε ένα τραπεζάκι δίπλα του φαίνονται κουτιά από χάπια κι ένα μισογεμάτο ποτήρι. Ένα ρολόι φαίνεται στον τοίχο. Είναι σταματημένο, δε δουλεύει. Στο κέντρο του δωματίου υπάρχει ένα τραπέζι και δυο καρέκλες. Σε μια γωνιά του μεγάλου χώρου φαίνεται μια μικρή κουζίνα. Διακρίνονται κάποια ράφια με τρόφιμα κι ένα γκαζάκι για καφέ.

Κάποιος κτυπά την πόρτα. Ο ΟΡΕΣΤΗΣ μένει ακίνητος. Νέος χτύπος στην πόρτα. Καμιά κίνηση ξανά. Μετά από λίγο ακούγεται το κλειδί να γυρίζει. Ανοίγει η πόρτα, μπαίνει ο ΧΑΡΗΣ.

ΧΑΡΗΣ

(στέκεται, κοιτά ευθεία
μπροστά, το προφίλ του
Ορέστη)

Δε μου ανοίγεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(γυρίζει για μια στιγμή το
βλέμμα του, βλέπει το
Χάρη. Επιστρέφει μετά το
βλέμμα στην αρχική θέση)

Αφού έχεις κλειδί... γιατί χτυπάς;

ΧΑΡΗΣ

(τον πλησιάζει, έρχεται
μπροστά και στέκεται
ανάμεσα στο παράθυρο και
τον Ορέστη)

Έχω κλειδί ναι. Αλλά, ..., για μια ώρα ανάγκης. Σκέφτηκα
δε θα 'ταν διακριτικό να έμπαινα χωρίς να χτυπήσω.

(κοιτά το σταματημένο
ρολόι. Μιλά με ελαφρά
ειρωνεία)

Μάλλον πρέπει να φτιάξεις και το ρολόι σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κοιτά το ρολόι, κουνά το
κεφάλι, χαμογελά)

Γιατί Χάρη, φοβήθηκες μη διακόψεις κάτι και δε μπήκες;
Έλα, ..., κάτσε.

(ο Χάρης πλησιάζει μια
καρέκλα, μετά αλλάζει
γνώμη, πάει κάθετα δίπλα
του, γυρίζει το κεφάλι,
τον κοιτά)

ΧΑΡΗΣ

Προτιμούσα να μου ανοίξεις ο ίδιος. Ίσως γι' αυτό
χτύπησα. Ξέρω ότι δε θα διέκοπτα κάτι.

Πώς είσαι σήμερα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(μιλά αργά)

Καλά είμαι, καλύτερα.

ΧΑΡΗΣ

(μαλακώνει το ύφος του)

Χαίρομαι που τ' ακούω, ..., μήπως θέλεις να σου φτιάξω να φας κάτι;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Όχι, δε θέλω κάτι. Σ' ευχαριστώ. Με είδες αδύναμο ε;

ΧΑΡΗΣ

Όχι δεν είναι αυτό...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δεν πεινάω, όχι. Αν θες αργότερα, πάμε μια βόλτα, αυτό μόνο θα 'θελα.

ΧΑΡΗΣ

Ασφαλώς και θα πάμε. Εξάλλου και στην κλινική μάς είπανε ότι θα σου κάνει καλό να περπατάς.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Να περπατάω, ναι, ..., έτσι είπαν στην κλινική, ..., να περπατάω...

(κουνά το κεφάλι, γυρίζει
κοιτά το Χάρη, μιλά
απότομα)

Πότε θα μπορέσω να δουλέψω πάλι, να ζήσω ξανά, ..., είμαι τόσο πολύ μακριά απ' όλ' αυτά, δε νομίζεις; Πότε θα φτάσω σ' όλα αυτά, ..., περπατώντας;

ΧΑΡΗΣ

(τον κοιτά, απαντά με
σιγουριά)

Θα τον περπατήσεις το δρόμο, ..., όσο μακρὺς και να 'ναι. Κάθε μέρα είσαι και καλύτερα. Συνέχεια βελτιώνεσαι. Αυτό είναι το σημαντικό.

ΧΑΡΗΣ

(Τον κοιτά σκεφτικά)

Τα πήρες όλα τα χάπια σήμερα;...

Ίσως είναι κι ώρα να ξεκινήσεις τη θεραπεία σου. Νομίζω είσαι πια έτοιμος.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Είναι μακρύς ο δρόμος. Καλά το είπες. Και πρέπει να τον περπατήσω όλο.

Πρέπει να επιστρέψω...

ΧΑΡΗΣ

(τον καθησυχάζει, του μιλά με σιγουριά)

Ασφαλώς και θα επιστρέψεις. Και στη δουλειά θα επιστρέψεις και στη ζωή και σ' όλα τ' άλλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τα πήρα, όλα, μην ανησυχείς...

...Τα χάπια

Και θα βάλω μπρος και την ψυχοθεραπεία, ναι!

(αλλάζει ύφος, δείχνει να λυγίζει)

Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω...

ΧΑΡΗΣ

(ο Χάρης τον κοιτά μ' έκπληξη, του απαντά, τον καθησυχάζει)

Δεν υπάρχει τίποτα για να μ' ευχαριστήσεις. Σε ξαναβρήκα, ξαναβρεθήκαμε, αυτό είναι που μετράει...

Εγώ πρέπει να σ' ευχαριστήσω φίλε μου!

ΟΡΕΣΤΗΣ

(αργά)

Ξαναβρεθήκαμε, καλά το λες! Χάθηκα σε δρόμους άγνωστους, σκοτεινούς, για καιρό. Τώρα όμως ξαναβρεθήκαμε. Μ' άρεσε όπως το 'πες. Ξαναβρεθήκαμε!

ΟΡΕΣΤΗΣ

(τον κοιτά)

Πριν όμως ξαναβρεθούμε, ..., εσύ στεκόσουν δίπλα μου. Κι
ας μη σ' έβλεπα πάντα εγώ....

(κάτι σαν να θυμάται,
ταράζεται)

Και τώρα που ξαναβρεθήκαμε, εγώ..., εγώ είμαι πια πολύ
πίσω. Δες εσύ, οικογένεια, δουλειά, φίλους... Εγώ δεν έχω
τίποτα, ερείπιο, εξαντλημένος. Μόνο εσένα έχω.

(κοιτά προς την πόρτα)

Να μπαίνεις λοιπόν, να μπαίνεις χωρίς να χτυπάς το
κουδούνι Χάρη, να μπαίνεις σε παρακαλώ...

ΧΑΡΗΣ

(χαμογελά, μιλά
νοσταλγικά, ενθαρρυντικά)

Κι όμως, ..., δεν είναι έτσι! Η σπίθα, μέρα με τη μέρα
δυναμώνει. Η λάμψη σου αρχίζει να θυμίζει...

...εκείνη την παλιά.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Η λάμψη μου, ναι...

ΧΑΡΗΣ

(αποφασιστικά)

Ναι Ορέστη, ναι! Σιγά, σιγά... επανέρχεσαι...

Τη λάμψη σου, τη θυμάμαι και τώρα... καμιά φορά με
θαυμασμό.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Με θαυμασμό λοιπόν...

ΧΑΡΗΣ

(σηκώνεται, κοιτά προς το
παράθυρο, μεσολαβεί μια
παύση)

Πήρες άλλους δρόμους, ασημάδευτους. Ήσουν σκληρός στη ζωή
σου..., πολύ σκληρός. Σε θαυμάζαμε όμως, όλοι, και
περισσότερο απ' όλους εγώ. Ίσως σε ζήλευα και λιγάκι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κουνάει το κεφάλι, το
ήρεμο ύφος γίνεται
θλιμμένο)

Η λάμψη, η λάμψη που μου φέρνει η σπίθα μου...

(απότομα μετά και δυνατά)

Κι αφού ήταν τόσο μεγάλη η λάμψη μου,..., γιατί έφυγε
Χάρη, γιατί έφυγε;

ΧΑΡΗΣ

(γυρίζει, τον κοιτάει)

Δεν ξέρω,... κι ίσως να μη βρεις απάντηση. Ίσως έτσι να
πορευτείς. Χωρίς απάντηση σ' αυτό που ρωτάς...

(τραβάει το βλέμμα, σαν
κάτι να σκέφτεται)

Σε έπνιγαν πολλά. Πράγματα που εμάς, τους άλλους, θα μας
έκαναν ευτυχισμένους, εσύ ήθελες να τους ξεφύγεις.
Προκαλούσες συνέχεια τη μοίρα σου!

(τον κοιτάει)

Ποιος ξέρει τι είδε κι έφυγε.....Σου το εύχομαι...όχι
μόνο να πάρεις απάντηση σ' αυτό που ρωτάς...

...μα και να τη βρεις ξανά

ΟΡΕΣΤΗΣ

Η λάμψη, η λάμψη μου...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(πικρά)

Δεν είχα πάντα λάμψη, όμως. Υπήρξα σκληρός, όπως το είπες. Κι έχεις δίκιο... Τι να πρωθυμηθώ...

Τόσο κακό που έκανα παλιότερα στη ζωή μου, αυτό πώς το μετράς; Πού ήταν η λάμψη μου τότε;

ΧΑΡΗΣ

(πλησιάζει, κάθεται)

Ήταν η ανεξέλεγκτη δύναμη που είχες. Γι' αυτό έγιναν αυτά που λες. Δεν τα 'θελες πραγματικά, δεν το καταλάβαινες καν το κακό που έκανες.

...Πέρασαν όμως, πέρασαν τώρα, επέστρεψες πια, επέστρεψες για τα καλά.

Και πλήρωσες, τράβηξες τόσα τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Έγινες κουρέλι, γονάτισες, υπέφερες, από κλινική σε κλινική. Βασανίστηκες, πλήρωσες για τα παλιά. Τώρα πάει πέρασε. Πέρασαν αυτά, ..., επέστρεψες.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κουνάει το κεφάλι)

Δεν επέστρεψα Χάρη...

Αν δεν τη βρω, δεν επέστρεψα πουθενά. Στο δρόμο είμαι ακόμη.

(κοιτάει επιτακτικά προς
τη μεριά του, τον πιάνει
στα μπράτσα)

Πρέπει να τη βρω, πρέπει να με βοηθήσεις να τη βρω. Μόνο έτσι θα επιστρέψω! Μόνο αυτό σου ζητώ!

ΧΑΡΗΣ

(κουνάει το κεφάλι, μετά
απομακρύνεται, σηκώνεται,
περπατά στο δωμάτιο,
στέκεται με την πλάτη
στον Ορέστη. Περνά λίγη
ώρα)

Έχω νέα...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(σηκώνει το βλέμμα σιγά
σιγά)

Έχεις νέα;... Τι νέα;

ΧΑΡΗΣ

(γυρίζει, τον κοιτά)

Έχω νέα για τη Θάλεια.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(σαστισμένος, μεσολαβεί
παύση)

Δηλαδή;

ΧΑΡΗΣ

Στην Αφρική είναι...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(γουρλώνει τα μάτια)

Πού;

ΧΑΡΗΣ

Μάλλον δεν έχει πρόθεση να επιστρέψει. Έτσι έμαθα. Είναι
καλά εκεί. Έχει φτιάξει μια τεράστια καλλιέργεια
καλαμπόκι. Συνεταιριστική... Παράξενη γυναίκα ήταν κι
αυτή... γι' αυτό φαίνεται ταιριάξατε όπως κι όσο
ταιριάξατε.

Λέγεται ότι οι μαύροι εκεί κάτω τη λατρεύουν. Σαν θεά.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(γεμάτος έκπληξη, μιλά
αργά)

Πόσο καιρό είναι εκεί;

ΧΑΡΗΣ

Όσα χρόνια λείπει, όσα χρόνια λείπεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(αλλάζει ύφος, μιλά
απότομα)

Λείπω; ... Εγώ, λείπω;

ΧΑΡΗΣ

Δεν ξέρω τις λεπτομέρειες φίλε μου, φάνηκε σαν να φεύγει
αυτή, αλλά δε μπορώ να 'μαι σίγουρος, ..., να 'μαι
σίγουρος ότι δεν ήσουν εσύ που έφυγες;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(τον κοιτά σαστισμένος)

Εγώ να έφυγα Χάρη, το πιστεύεις αυτό; Μπορεί ποτέ να
έγινε τέτοιο πράγμα;

ΧΑΡΗΣ

(γυρίζει το βλέμμα αλλού)

Δεν ξέρω. Ποτέ δεν κατάλαβα τι στ' αλήθεια έγινε. Δεν την
ακολούθησες, δεν την διεκδίκησες καν.

(τον κοιτά)

Γιατί δεν την ακολούθησες αλήθεια; Τι σ' εμπόδισε;...
Οργίστηκες, μόνο. Έγινες θηρίο. Και σε λίγο βρέθηκες στα
ψυχιατρεία. Κανείς δεν κατάλαβε γιατί έφυγε, κανείς δεν
κατάλαβε γιατί δεν προσπάθησες να τη σταματήσεις.

Δεν ξέρω τι ακριβώς έγινε, ποιος στ' αλήθεια έφυγε.
Κανείς δεν ξέρει.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κοιτάει στο κενό)

Πού το έμαθες αυτό; Αυτό, για την Αφρική;

ΧΑΡΗΣ

Μια κοινή μας φίλη... Πήγε να τη δει. Γύρισε και μου το είπε. Δεν είχε αντίρρηση η Θάλεια. Της έδωσε μάλιστα και το τηλέφωνο της εκεί και την άδεια να μου το δώσει. Έτσι το 'μαθα....

Φαίνεται σαν να θέλει να χτίσει μια γέφυρα...

...Ξέρεις, ...έχει και παιδί...

(Ο Ορέστης αλλάζει ύφος,
δείχνει ταραχή, ο Χάρης
το νιώθει, τον κοιτά, τον
καθησυχάζει)

ΧΑΡΗΣ

Αλλά...ζει μόνη της, έτσι μου είπε η φίλη μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κουνάει το κεφάλι)

Έχει και παιδί λοιπόν...

Και τι άλλο έμαθες; Δεν κουράστηκε; Δε θέλει να γυρίσει;

ΧΑΡΗΣ

(αργά, διστακτικά)

Δεν ήξερε να μου το πει αυτό η γνωστή μου. Πότε της έλεγε έτσι, πότε αλλιώς. Σίγουρη δεν ήταν τι θα 'κανε στο τέλος η Θάλεια.

Μίλαγε και για σένα καμιά φορά, έτσι μου είπε. Έδειχνε και να σε σκέφτεται καμιά φορά.

Τίποτα άλλο όμως, αυτό μόνο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ήρεμα)

Πόσο καιρό είναι εκεί; Το έμαθες αυτό;

ΧΑΡΗΣ

(πλησιάζει, κάθεται)

Με ρώτησες ήδη, σου είπα. Λίγο μετά που έφυγες,..., ή που έφυγε,... πρέπει να είναι πέντε χρόνια τώρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(αλλάζει ύφος)

Σα θεά λοιπόν!

ΧΑΡΗΣ

(επιβεβαιωτικά)

Σα θεά, ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κουνά το κεφάλι)

Σα θεά!

ΧΑΡΗΣ

(αλλάζει ύφος)

Και κάτι ακόμη φίλε μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(τον κοιτά, χωρίς να μιλά)

...

ΧΑΡΗΣ

Θα πάω να τη δω. Θα κάνω μια εκδρομή, θα μείνω δυο τρεις βδομάδες. Θα πάω να τη ρωτήσω. Σκέφτομαι ότι όλα αυτά μπορεί να ήταν μια παρεξήγηση, μια τρέλα της στιγμής... μια σύγκρουση της δύναμης και της περηφάνιας που τόσο περίσσευε και στους δυο σας,...

...και που σας ξαπόστειλε σ' άλλα σημεία του ορίζοντα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κουνά το κεφάλι, μιλά
αργά, διακοπτόμενα)

Θα πας στην Αφρική;

ΧΑΡΗΣ

(νεύει το κεφάλι)

...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Θα πας στην Αφρική λοιπόν...

Να πας Χάρη, ..., να πας, ..., να πας και να της πεις τι τράβηξα και να της πεις κι ότι θέλω να γυρίσω. Σ' αυτή θέλω να γυρίσω.

Μακάρι να μπορούσα νά 'ρθω μαζί σου... Όμως αυτό είναι τώρα αδύνατο. Θα γίνει όμως, ..., θα γίνει...

(αλλάζει ύφος)

Σα θεά λοιπόν...

ΧΑΡΗΣ

(απότομα)

Σα θεά ναι! Σε πέντε χρόνια πολλαπλασίασε δέκα φορές την παραγωγή το καλαμπόκι. Οι μαύροι έχουν ενθουσιαστεί μαζί της, τη λατρεύουν. Και φοβούνται και μην τη χάσουν.

(κοιτάει μακριά)

Οι θεοί έρχονται και φεύγουν. Έτσι λεν εκεί κάτω, έτσι λεν ότι ήταν πάντα...

Και φοβούνται μετά μην τη χάσουν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κουνά το κεφάλι)

Οι θεοί έρχονται και φεύγουν...

(κοιτά το Χάρη)

Να πας, να πας φίλε μου, να πας και να της πεις ότι έρχομαι, ..., επιστρέφω. Δεν ξέρω αν θέλει να φύγει ή να μείνει εκεί κάτω. Δε μ' ενδιαφέρει πες της. Εγώ επιστρέφω έτσι να της πεις. Θα ταξιδέψω να τη βρω.

(χαμογελά)

Ίσως με κάνουν και μένα θεό οι μαύροι.

ΧΑΡΗΣ

Να επιστρέψεις φίλε μου. Να επιστρέψεις. Αυτό προσδοκάω
κι εγώ για σένα. Γι' αυτό και πηγαίνω να τη βρω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Το τελευταίο, δε θέλω μετά άλλο ταξίδι κανένα. Μέρα τη
μέρα, βρίσκω τις δυνάμεις που χρειάζομαι.

Θα το κάνω...

ΧΑΡΗΣ

Το καθυστέρησες όμως το ταξίδι αυτό, δε νομίζεις; Κι αν
δε σε θέλει πια; Κι αν αυτή δε θέλει να γυρίσεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(δείχνει μια ταραχή στο
λόγο και το ερώτημα του
Χάρη, μιλά με μεγάλη λύπη)

Αν δε θέλει, ..., αν δε με θέλει, ..., δεν ξέρω αν δε με
θέλει... Το καθυστέρησα, καλά λες, κάτι μ' εμπόδισε, ...,
κάποιος εγωισμός, ..., δίκιο έχεις...

(βυθίζει το κεφάλι μες στα
χέρια. Δείχνει λυπημένος,
μετά μιλά αργά χωρίς να
αλλάξει θέση)

Δεν έχω δυνάμεις σήμερα, ας την αφήσουμε τη βόλτα που σου
ζήτησα...

Για μια επόμενη μέρα.

ΠΡΑΞΗ 1Σκηνή 2

Βρισκόμαστε ξανά στο σαλόνι του σπιτιού του ΟΡΕΣΤΗ, λίγο χρόνο μετά. Ο ΟΡΕΣΤΗΣ φαίνεται σε κάπως καλύτερη κατάσταση. Υπάρχει λιγότερη ακαταστασία. Το ρολόι στον τοίχο δουλεύει. Ο ΟΡΕΣΤΗΣ κάθεται στον καναπέ και δείχνει κάτι να σκέφτεται και να περιμένει. Απέναντί του, η μεγάλη τζαμαρία, είναι θολή απ' την υγρασία. Ακούγεται η πόρτα που ανοίγει, είναι ο ΧΑΡΗΣ. Μπαίνει στο σπίτι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(σηκώνεται, πηγαίνει αργά προς τη μεριά του να τον υποδεχθεί)

Έτσι μπράβο Χάρη, έτσι μπράβο! Χωρίς κουδούνια...

Δεν άργησες καθόλου!

ΧΑΡΗΣ

(τον αγκαλιάζει, μετά παίρνει μια απόσταση)

Δεν άργησα, μόνο που ο καιρός είναι λίγο μουντός, πώς το βλέπεις, θα βγούμε να περπατήσουμε; Έχεις δυνάμεις σήμερα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ευδιάθετος)

Ναι, θα βγούμε. Νιώθω καλύτερα σήμερα. Να σου φτιάξω εγώ έναν καφέ πρώτα και μετά να πάμε. Τι λες;

ΧΑΡΗΣ

(χαρούμενα)

Να φτιάξεις ναι! Ό,τι καφές να 'ναι, σκέτος μόνο να 'ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(πηγαίνει στην άκρη του
δωματίου, όπου είναι το
κουζινάκι, βάζει το
μπρίκι να φτιάξει έναν
καφέ)

Ελληνικό θα σου κάνω, διπλό σκέτο.

ΧΑΡΗΣ

Έτσι κάνε τον, όπως παλιά...

(πλησιάζει προς τη μεριά
του)

Φεύγω σε δυο βδομάδες για Αφρική, Ζάμπια, Livingstone. Τα
κανόνισα όλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(μένει ανέκφραστος πάνω
απ' το μπρίκι χωρίς να
τον κοιτά)

Φεύγεις λοιπόν... μόνος θα πας;... Πόσο θα κάτσεις
αλήθεια;

ΧΑΡΗΣ

Μόνος θα πάω, ναι. Εγώ έχω εισιτήρια για τρεις βδομάδες.
Η Γεωργία δε μπορεί να λείψει για τόσο καιρό. Θά 'ρθει
όμως αργότερα. Λέμε να το συνδυάσουμε, να δούμε λίγο
Αφρική, άγρια φύση.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(γυρίζει, τον κοιτά)

Μιλήσατε; Της το είπες;

ΧΑΡΗΣ

(μιλά αργά)

Ασφαλώς, χάρηκε, θά 'ρθει να με πάρει απ' το αεροδρόμιο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ξαναγυρίζει στον καφέ)

Θά 'ρθει να σε πάρει λοιπόν...

ΧΑΡΗΣ

(πλησιάζει στον πάγκο)

Άσε, θα βάλω εγώ τα νερά...

(Ο Ορέστης βγάζει και
σερβίρει τον καφέ, ο
Χάρης ετοιμάζει δυο
ποτήρια νερό. Κάθονται κι
οι δυο τους στον καναπέ.
Ο Χάρης πίνει μια γουλιά
καφέ. Μετά ο Ορέστης μιλά
αργά)

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τι θα της πεις; Πώς μάλλον θα της το πεις; Έχεις σκεφτείς
κάτι;

ΧΑΡΗΣ

(γυρίζει, τον κοιτά)

Κάτι έχω σκεφτεί, ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κοιτάζονται)

Δηλαδή;

ΧΑΡΗΣ

(ήρεμα κι αποφασιστικά)

Θα της πω γι' αυτά που πέρασες, για τον κόσμο που χανόταν δίπλα σου. Για τα βάσανά σου, για το ψυχιατρείο, για τις κραυγές σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Θα της πεις για τις κραυγές μου...;

ΧΑΡΗΣ

Ναι θα της πω, το όνομά της φώναζες τις περισσότερες φορές, έτσι είπαν οι γιατροί και ας μη θυμάσαι πολλά εσύ, γιατί να μην το πω;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(σκεπτικός)

Καμιά φορά σαν κάποια τέτοια μνήμη να ξυπνάει μέσα μου. Δεν το θυμάμαι όμως καλά.

Και τι άλλο θα της πεις;

ΧΑΡΗΣ

Θα της πω και για τη μέρα που έγινες καλά.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(με έκπληξη)

Τι θα της πεις για κείνη τη μέρα;

ΧΑΡΗΣ

Θα της πω ότι, έτσι ξαφνικά, έγινες καλά. Σε είδαν οι γιατροί να ουρλιάζεις και σε άφησαν έτσι, χωρίς να σ' εμποδίσουν. Και μετά άρχισες να βελτιώνεσαι. Έτσι μου είπαν. Έτσι θα της πω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καλά το λες, καλά το λες...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(δείχνει κάτι να θυμάται,
πίνει λίγο καφέ)

Να της πεις και κάτι ακόμη, κάτι που δε σου το είπαν οι
γιατροί, κάτι που θα σου πω εγώ τώρα. Κάτι που το
θυμήθηκα πρόσφατα. Κι αυτό να της πεις.

ΧΑΡΗΣ

(απορημένα)

Τι είναι; Τι θυμήθηκες;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κοιτά το πάτωμα με
απλανές βλέμμα, μιλά αργά)

Ήμουν στο δωμάτιο μόνος και κοιτούσα έξω απ' το παράθυρο.
Κοιτούσα κάτι παιδιά που έπαιζαν στην αλάνα απέναντι απ'
το ψυχιατρείο. Δεν έφαγα εκείνο το μεσημέρι, πρέπει να
'μουν εκεί καθισμένος για ώρα πολλή. Ήμουν μόνος, όλη τη
μέρα. Δεν είχε έρθει κανείς επίσκεψη. Μετά, τ' απόγευμα,
άρχισε να συννεφιάζει. Σύννεφα πολλά μαζεύτηκαν στον
ουρανό. Τα παιδιά σκορπίσανε γρήγορα κι η αλάνα άδειασε.
Για λίγο φαίνονταν κάτι αστραπές να σχίζουν τον ουρανό.
Και μετά, ..., μετά, άρχισε να βρέχει.

Άρχισε να βρέχει ασταμάτητα. Και καθώς έβρεχε, στην αρχή,
συνέχιζα να παρατηρώ την έρημη αλάνα. Ωσου κάποια στιγμή
θόλωσε το τζάμι φαίνεται, δεν υπήρχε πια κάτι να δω. Κι
έφυγε για μια στιγμή το βλέμμα μου απ' τη θολή κι έρημη
αλάνα κι ήρθε κι εστίασε πια στο τζάμι.

(το βλέμμα του πάει στο
θολωμένο τζάμι απέναντί
τους)

Τα θυμήθηκα όλ' αυτά μια μέρα όταν κοιτούσα αυτό εδώ το
τζάμι. Ήταν ίδια θολωμένο όπως τότε. Το κοιτούσα και τα
θυμήθηκα. Τότε ξύπνησαν όλα...

ΧΑΡΗΣ

(αργά)

Τι ακριβώς θυμήθηκες;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Το τζάμι στο ψυχιατρείο, το τζάμι που πάνω του τρέχανε οι σταγόνες. Τις κοίταξα για λίγη ώρα. Μετά θυμάμαι ότι άρχισα να ουρλιάζω. Άρχισα να ουρλιάζω σαν να μην ήταν σταγόνες αυτό που έβλεπα, αλλά κάτι άλλο.

(παύση)

Ήρθαν μετά γρήγορα οι γιατροί, κάποιος πήγε να μου κάνει ένεση. Θυμάμαι τότε που ένας άλλος, ο διευθυντής νομίζω ήταν, του είπε. 'Άστον, ασ' τον χωρίς ένεση'. Και κάθισαν μετά, δίπλα μου και με παρακολουθούσαν να ουρλιάζω και να σπαράζω. Και να 'χω το μάτι καρφωμένο στις σταγόνες που κατέβαιναν στο τζάμι.

(τον κοιτά)

Τότε έγινε, τότε επέστρεψα, τότε είδα. Την άλλη μέρα, θυμάσαι πώς ήμουν, πόσο αλλαγμένος ριζικά ήμουν...

Από κει και κάτω τα ξέρεις κι εσύ.

ΧΑΡΗΣ

(τον αγκαλιάζει)

Καλώς ήρθες Ορέστη, καλώς ήρθες φίλε μου, καλώς όρισες πίσω στο φως.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(απομακρύνεται λίγο)

Δεν όρισα ακόμη, δεν όρισα... έχω..., έχω μια μεγάλη εκκρεμότητα.

(Ο Ορέστης κουνάει το κεφάλι προσπαθώντας ακόμη να καταλάβει το τραγούδι της βροχής εκείνης της μέρας)

ΧΑΡΗΣ

Τι ήταν που έβλεπες στο τζάμι; Τι ήταν που θυμήθηκες;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κουνά το κεφάλι, δείχνει
σκεπτικός, μιλά αργά)

Αυτό θα στο πει εκείνη, όταν τη δεις, όταν τη
συναντήσεις. Να της διηγηθείς το περιστατικό, αυτή θα σου
πει τη συνέχεια...

Είμαι σίγουρος, αυτή την ξέρει τη συνέχεια.

ΧΑΡΗΣ

Θα το κάνω φίλε μου, θα το κάνω.

(αργά)

Άλλο κάτι, ..., να της πω;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Φτάνει αυτό, φτάνει αυτό.

(αλλάζει ύφος, κάτι
θυμάται, τον κοιτάει)

Και να της πεις ότι θέλω να γυρίσω. Δίπλα της, όπου και
να 'ναι. Εδώ ή εκεί, άνθρωπος ή θεά, δε με νοιάζει
καθόλου. Έτσι να της πεις.

ΧΑΡΗΣ

(κουνά το κεφάλι)

Θα της τα πω Ορέστη, όπως μου τα 'πες ακριβώς. Θα της τα
πω και θα περιμένω ν' ακούσω να μου πει και τη συνέχεια
της ιστορίας με τις στάλες. Να δούμε αν την ξέρει...

Και θα περιμένω και την απάντησή της.

(τον κοιτάει)

Είσαι έτοιμος, πάμε τώρα για τη βόλτα μας;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(γαληνεύει)

Την ξέρει, την ξέρει...θα δεις...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(αλλάζει ύφος)

Έτοιμος είμαι. Να πάμε μεγαλύτερη βόλτα σήμερα, έχω πιο πολλά να σου πω.

ΧΑΡΗΣ

(πίνουν κι οι δυο τους
λίγο καφέ)

Να μου πεις! Κι εγώ έχω να σου πω. Έχουμε πολλά να πούμε!
Μετά από τόσα χρόνια απουσία!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Όπως το λες, έχουμε δρόμο... Κι ελπίζω να μπορέσεις ν'
ανοίξεις και τον άλλο δρόμο μου, τον τελευταίο... Ελπίζω
να το καταφέρεις κι αυτό.

ΧΑΡΗΣ

(αποφασιστικά)

Θα το προσπαθήσω αδερφέ μου. Αλλά υπόσχεση δε μπορώ να
σου δώσω.

Άγνωσται αι βουλαί των θεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(κουνά το κεφάλι)

Άγνωσται, ναι. Να τους προκαλέσεις όμως, αυτό σου ζητώ.

ΧΑΡΗΣ

(κουνά το κεφάλι αρνητικά)

Να τους προκαλέσω, όχι! Θα τους παρακαλέσω Ορέστη! Αυτό
μόνο. Δε θα τους προκαλέσω. Αυτά είναι για σένα! Δεν έχω
τέτοια δύναμη εγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Έστω Χάρη, έστω. Να τους παρακαλέσεις... Θαρρώ πως
περισσότερες πιθανότητες θα έχεις έτσι.

Πάμε τώρα...

(Ο Ορέστης πίνει λίγο
νερό, μετά σηκώνεται.
Ακολουθεί ο Χάρης.
Κινούνται προς την πόρτα,
με κάποια δυσκολία ο
Ορέστης. Τον προφταίνει ο
Χάρης, του ανοίγει την
πόρτα, βγαίνει ο Ορέστης,
ακολουθεί ο Χάρης, που
μετά κλείνει και
κλειδώνει την πόρτα πίσω
του)

ΠΡΑΞΗ 2Σκηνή 1

Βρισκόμαστε σ' ένα ξέφωτο μέσα
σε μια ατέλειωτη φυτεία
καλαμποκιές. Φαίνεται ένα μικρό
σπιτάκι- μια απ' τις πολλές
παράγκες για την επιστασία της
μεγάλης φυτείας. Στη σκηνή
υπάρχει ένα τζιπ. Έξω απ' το
μικρό αγροτόσπιτο είναι δυο
καρέκλες- πολυθρόνες. Υπάρχει κι
ένα τραπέζι με νερό. Ο ΧΑΡΗΣ
είναι καθισμένος. Η ΘΑΛΕΙΑ
ακουμπάει στο τζιπ, κοιτά το
ΧΑΡΗ από κάποια απόσταση. Στο
βάθος δύνει ο μεγάλος αφρικάνικος
ήλιος. Δείχνουν ευδιάθετοι.

ΘΑΛΕΙΑ

(μιλά με ευδιάθετο,
νοσταλγικό τόνο)

Έπρεπε να δεις τι έγινε όταν τους είπα ότι θα λείψω για
λίγο, θα πάω πίσω στην πρώτη μου πατρίδα. Στην αρχή έπεσε
σιωπή, παγωμάρα, με κοιτούσαν κι αρνούσαν να πιστέψουν
αυτό που τους έλεγα. Και μετά, κάποιοι ξέσπασαν σε
κλάματα, άλλοι φώναζαν, εκλιπαρούσαν ν' αλλάξω γνώμη. Κι
άλλοι, προβλέπανε με δυνατές φωνές, ότι θα φύγω για
πάντα, δε θα γυρίσω ποτέ.

(χαμογελάει)

Σωστό πανδαιμόνιο!

ΧΑΡΗΣ

(χαμογελώντας κι αυτός)

Και τι έκανες, πώς τους έπεισες;

ΘΑΛΕΙΑ

(σοβαρεύει)

Σηκώθηκα και τους ρώτησα. Τους ρώτησα αν τους είχα πει ποτέ ψέματα.

Ησύχασαν. Και μετά, ένας, απ' το βάθος της αίθουσας, ένας που φορούσε μια τοπική πολύχρωμη ενδυμασία, φώναξε. Φώναξε ότι η μάστερ Τάλια- έτσι με λένε- δε θα γυρίσει. Το είπε μια δυο φορές. Και μετά άρχισε να μουρμουρίζει και να μοιρολογάει κάτι για τους θεούς, που έρχονται και φεύγουν. Κι έλεγε και ξανάλεγε ότι πάντα έτσι ήταν με τους θεούς...

Έρχονται για λίγο και μετά φεύγουν...

Κι άρχισε τότε ξανά η φασαρία. Έλεγαν τώρα όλοι μαζί, σωστή χαύρα, έλεγαν ότι δε θα γίνει η δουλειά σωστά! Πιο πρακτικά πράγματα τώρα... Ότι μόνο εγώ μπορούσα να κάνω τους εργάτες να δουλέψουν όπως πρέπει!

(πλησιάζει, κάθεται,
κοιτάει το Χάρη, μιλάει
αργά)

Εκεί θύμωσα, θύμωσε κι ο βοηθός μου ο Aynzini, που ήταν δίπλα μου και θα μ' αντικαθιστούσε στη διάρκεια της απουσίας μου.

ΧΑΡΗΣ

(παραξενεμένος)

Και τι τους είπες τότε, πώς...

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κόβει απότομα, μιλάει
αργά, σοβαρά)

Τους είπα ότι μια μέρα, μια μακρινή μέρα, όχι τώρα, αργότερα, θα πρέπει να γίνει κι αυτό! Κάποια μέρα, στο μέλλον, τους είπα, εγώ θα λείψω από κοντά τους. Τους ούρλιαξα κι εγώ τότε, τους ρώτησα τι θα κάνουν τότε, αν θ' αφήσουν τις καλαμποκιές χωρίς φροντίδα. Σήκωσα με το ζόρι και τον Aynzini, τους τον έδειξα, τους είπα ότι

ΘΑΛΕΙΑ

αυτός θ' αναλάβει όσο εγώ θα λείπω. Ότι είναι δικός τους άνθρωπος, ότι τον ξέρουν και τους ξέρει κι ότι ξέρει κι όλα τα μυστικά του καλαμποκιού. Τους είπα ότι κι ο ίδιος δουλευταράς είναι, μηχανή σήμαινε τ' όνομα του, την εποχή της σκλαβιάς. Μηχανή είναι όμως και σήμερα, την εποχή της λευτεριάς.

ΧΑΡΗΣ

(την κοιτάει)

Τους έπεισες;

ΘΑΛΕΙΑ

(χαμογελάει πικρά)

Για μια στιγμή, σχεδόν το κατάφερα, σχεδόν τους είχα καλμάρει.

Αυτή η κουβέντα όμως για τη μακρινή μέρα που θα 'φευγα ήταν λάθος. Άρχισαν τότε νέες κραυγές στη γαλαρία, νέοι αναστεναγμοί. 'Πάει η φυτεία, πάει η σοδειά, τι να σου κάνει ο Ayinzini... ' κι άλλα τέτοια. Δε με πρόλαβε κι ο Ayinzini, ..., με σκούνησε αλλά δε με πρόλαβε.

ΧΑΡΗΣ

Και μετά;

ΘΑΛΕΙΑ

Και μετά τους αγρίεψα πολύ άσχημα, τους φώναξα αν δεν τους αρέσει ο Ayinzini, σ' όποιον δεν αρέσει ο Ayinzini, να κάνει ένα βήμα μπροστά, να μας συστηθεί και ν' αναλάβει τη δουλειά.

(χαμογελά)

Κι έτσι έλυσα την ταραχή. Βάλε τους μπροστά σ' ευθύνες και κατεβαίνουν απ' τον ουρανό και τους θεούς στη γη. Την αμέσως επόμενη στιγμή!

Κι έτσι ησύχασαν για τα καλά.

Μετά τους ευχαρίστησα. Σταμάτησε έτσι η κουβέντα για τα καλά. Ησυχάσαμε, όλοι. Έβαλε μπροστά κι η χορωδία, ξεκίνησε κι ο χορός.

ΘΑΛΕΙΑ

(χαμογελά)

Κι έτσι, ..., πέρασε κι αυτό.

ΧΑΡΗΣ

Θά 'ρθεις λοιπόν στην Ελλάδα;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κοιτά)

Έτσι λέω ναι, θα πάω στο νησί μου, στην Αμοργό.

ΧΑΡΗΣ

(ικανοποιημένος)

Και πότε λες νά 'ρθεις; Πόσο θα μείνεις;

ΘΑΛΕΙΑ

Δεν το ξέρω ακόμη, για την αλήθεια δεν το 'χω ακόμη στ' αλήθεια αποφασίσει. Λέω όμως νά 'ρθω, ναι, το σκέφτομαι. Κάθε μέρα και πιο πολύ.

Πάνε πέντε χρόνια απ' την τελευταία φορά... Τότε που έφυγα.

ΧΑΡΗΣ

Το καλοκαίρι ίσως;

ΘΑΛΕΙΑ

Μάλλον. Θα φύγω, ..., αν φύγω, στην πιο δύσκολη στιγμή, στη σοδειά. Σκόπιμα. Να χρειαστεί να ταρακουνηθούν όλοι τους και πιο πολύ ο Ayinzini. Πάμε για είκοσι χιλιάδες τόνους φέτος, δεν είχαμε ποτέ τέτοια παραγωγή. Θα υπάρξουν δυσκολίες.

ΧΑΡΗΣ

Ο Ayinzini, ..., δε θα τα καταφέρει; Δεν του 'χεις εμπιστοσύνη;

ΘΑΛΕΙΑ

(Βάζει νερό, πίνει)

Είναι χρυσός άνθρωπος ο Ayinzini! Ή μάλλον σχεδόν χρυσός! Χρυσό θα τον κάνω μόνο όταν σταματήσει να με λέει μάστερ Τάλια, μάστερ Τάλια...

ΘΑΛΕΙΑ

(χαμογελά)

Αυτό όμως είναι μέχρι σήμερα αδύνατο!

ΧΑΡΗΣ

(χαμογελώντας)

Σε λογαριάζει λοιπόν κι αυτός για θεά;

ΘΑΛΕΙΑ

(έκπληκτη)

Εγώ; Θεά; Ο Ayinzini; Όχι, ..., η μάλλον όχι πια.

(γελά)

Όταν με είδε έγκυο χωρίς άντρα, κλονίστηκε όμως! Τότε για μια στιγμή το πίστεψε ότι ήμουν κι εγώ θεά. Πού να καταλάβει από τεχνητές εγκυμοσύνες και τέτοια. Είδα κι έπαθα να του εξηγήσω!

ΧΑΡΗΣ

(αλλάζει ύφος)

Τι κάνει ο γιος σου αλήθεια; Πόσο είναι τώρα;

ΘΑΛΕΙΑ

(νοσταλγικά)

Ο γιος μου, καλά είναι ο γιος μου. Τριών χρονών είναι πια. Θα τον γνωρίσεις σύντομα, έχει πάει και τον φιλοξενούν σ' ένα φίλο του για λίγες μέρες.

ΧΑΡΗΣ

(σοβαρός)

Εδώ θα τον μεγαλώσεις; Μακριά;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κοιτάει)

Μακριά; Μακριά από τι;

ΧΑΡΗΣ

Μακριά απ' την πατρίδα και τους αγαπημένους σου Θάλεια, μακριά απ' την Αμοργό;

ΘΑΛΕΙΑ

(σχεδόν θυμωμένα)

Εδώ είναι οι αγαπημένοι μου, εδώ είναι πια! Κι εδώ είναι
κι η πατρίδα μου! Την Αμοργό την κουβαλάω μέσα μου, δε
χρειάζεται καν να την επισκέπτομαι!

ΧΑΡΗΣ

Δεν υπάρχει λοιπόν επιστροφή για σένα;

ΘΑΛΕΙΑ

(διστακτικά)

Όχι, δεν υπάρχει. Δεν υπάρχει επιστροφή.

ΧΑΡΗΣ

Δεν σε ακούω και τόσο σίγουρη...

ΘΑΛΕΙΑ

Σίγουρη είμαι, να μην έχεις καμιά αμφιβολία.

ΧΑΡΗΣ

Σκληρό είναι, ..., σκληρό δεν είναι;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κοιτάει)

Σκληρό; Για ποιον να είναι σκληρό; Για μένα σκληρό δεν
είναι, όχι!

ΧΑΡΗΣ

(απαντά γρήγορα, χωρίς
κενό)

Για εκείνους που σε αγαπάνε και σε περιμένουν;

ΘΑΛΕΙΑ

(απορημένη)

Σαν ποιους;

ΧΑΡΗΣ

Σαν τον Ορέστη, ας πούμε.

ΘΑΛΕΙΑ

(αλλάζει ύφος, μιλά αργά)

Τι συμβαίνει με τον Ορέστη;

ΧΑΡΗΣ

Σου τα είπα, δε στα είπα;

ΘΑΛΕΙΑ

(έκπληκτη)

Μου είπες ότι γκρεμίστηκε, αυτό μου είπες. Και μου είπες ότι αναστήθηκε μετά, ότι είναι καλά τώρα, ότι επέστρεψε ξανά στον κόσμο.

(χαμογελά με νόημα)

ΧΑΡΗΣ

Ο Ορέστης θέλει να γυρίσει. Σε σένα Θάλεια, ..., μόνο τότε θα έχει επιστρέψει ξανά στον κόσμο.

Μόνο τότε θα είναι καλά.

ΘΑΛΕΙΑ

Πώς το ξέρεις αυτό; Το φαντάζεσαι ή στο είπε;

ΧΑΡΗΣ

Και τα δυο. Το φανταζόμουν και μου το επιβεβαίωσε.

ΘΑΛΕΙΑ

(κουνά το κεφάλι)

Γι' αυτό μου λες να γυρίσω πίσω, ..., για τον Ορέστη;

ΧΑΡΗΣ

(κοιτάζει αλλού)

Δε χρειάζεται να γυρίσεις πίσω, μπορεί νά 'ρθει κι αυτός εδώ.

ΘΑΛΕΙΑ

Τόσο πολύ...

ΧΑΡΗΣ

(την κοιτάζει)

Ειρωνεύεσαι κάτι;

ΘΑΛΕΙΑ

Κάθε άλλο! Μεγάλη απόσταση σκέφτεται να διανύσει. Δεν κουράστηκε τόσα χρόνια;

ΧΑΡΗΣ

Κουράστηκε Θάλεια, κουράστηκε. Κουράστηκε ο ίδιος και κούρασε κι άλλους, πολλούς.

ΘΑΛΕΙΑ

Νά 'ρθει κι αυτός, ..., για σκέψου.

(σηκώνεται, πλησιάζει τα
καλαμπόκια, με την πλάτη
προς το Χάρη)

Μ' αρέσει να χάνομαι μες στις καλαμποκιές. Έρχομαι με τον Ayinzini, και πολλές φορές του λέω να σταματήσει. Κι εγώ, φεύγω, χάνομαι.

Την τελευταία φορά ξεχάστηκα τόσο πολύ που ανησύχησε ο καημένος κι ήρθε ξωπίσω μου να με βρει.

ΧΑΡΗΣ

Τόσο πιστός λοιπόν...;

ΘΑΛΕΙΑ

(με ελαφρά απολογητικό
ύφος)

Κι εγώ τον μάλωσα, του είπα να μην το ξανακάνει. Του είπα όταν θέλω να είμαι μόνη μου, το εννοώ.

(γυρίζει κοιτά το Χάρη,
χαμογελά)

Συνήθως βλέπεις, δε μ' αρέσει να με ψάχνουν και να μ' αναζητούν...

(με νόημα)

Συνήθως...

ΘΑΛΕΙΑ

(επιστρέφει στο
περιστατικό)

Ταράχτηκε ο φουκαράς, μ' αράδιασε καμιά δεκαριά μάστερ
έτσι και μάστερ αλλιώς, και δε θα το ξανακάνει, και να
τον συγχωρέσω.

(χαμογελά)

Και μετά για να τον καλοπιάσω του είπα για το μικρό
ταξίδι που προγραμματίζω, κι ότι όσο λείπω θ' αναλάβει ο
ίδιος υπεύθυνος για τη σοδειά.

ΧΑΡΗΣ

Και το κατάφερες;

ΘΑΛΕΙΑ

(πλησιάζει, κάθεται)

Έπαθε ταραχή ο καημένος. Άρχισε κι αυτός να με ρωτάει πού
θα πάω κι αν θα γυρίσω. Όπως ακριβώς θα 'καναν κι όλοι οι
άλλοι, στη γιορτή, μετά από λίγες μέρες.

ΧΑΡΗΣ

(κουνάει το κεφάλι)

Του είπες λοιπόν για την Αμοργό;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κοιτάει κατάματα)

Του είπα θα πάω σ' ένα νησί, στην πρώτη μου πατρίδα.

ΧΑΡΗΣ

(αδέξια)

Κι αυτός μετά ταράχτηκε πιο πολύ, μην τυχόν και δε
γυρίσεις πίσω απ' την πρώτη σου πατρίδα;

ΘΑΛΕΙΑ

Όχι, δεν έγινε έτσι!

ΧΑΡΗΣ

(με απορία)

Αλλά;

ΘΑΛΕΙΑ

Κόλλησε στο νησί, του έκανε μεγάλη εντύπωση η λέξη, δεν έφτασε καν στην πατρίδα.

(χαμογελά)

Με ρώτησε, ... τι είναι νησί...

ΧΑΡΗΣ

(με ελαφρύ χαμόγελο)

Δεν έχει δει μήτε ακούσει ποτέ του για νησί;

ΘΑΛΕΙΑ

(παίρνει το βλέμμα μακριά)

Όχι, ποτέ του. Έχει τεράστιες λίμνες και καταρράκτες εδώ αλλά η θάλασσα είναι πολύ μακριά. Σχεδόν κανείς τους δεν την έχει αντικρίσει.

ΧΑΡΗΣ

Μάλιστα, ..., και του είπες τι είναι το νησί;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κοιτάει ξανά)

Ναι, του είπα. Του είπα ότι το νησί είναι ένα κομμάτι γη που επαναστάτησε κι απέδρασε απ' τη στεριά, κι ανοίχτηκε να βρει, ..., να βρει καινούργιους κόσμους, αυτό του είπα.

ΧΑΡΗΣ

(κουνάει αργά το κεφάλι του)

Το κατάλαβε λοιπόν, τι είναι το νησί;

ΘΑΛΕΙΑ

(με σίγουρο ύφος)

Ασφαλώς και το κατάλαβε. Πολύ καλά το κατάλαβε. Μου απάντησε μάλιστα ότι μοιάζει με μένα το νησί, αφού κι εγώ επαναστάτησα κι ανοίχτηκα να βρω καινούργιους κόσμους. Τόσο πολύ καλά το κατάλαβε...

Καλύτερα δε γινόταν...

ΧΑΡΗΣ

(σηκώνεται, περπατάει,
σταματάει, φάτσα στον
ήλιο)

Και τους βρήκες τους καινούργιους κόσμους Θάλεια;

ΘΑΛΕΙΑ

(με σιγουριά)

Τους βρήκα,...

...τους βρήκα και μ' έκαναν ευτυχισμένη.

ΧΑΡΗΣ

(γυρίζει και την κοιτάει)

Τι βρήκες Θάλεια, τι είναι αυτό που βρήκες, τι είναι αυτό που τόσο αγάπησες, που ξέκοψες, που ξέκοψες απ' τον κόσμο σου, όπως το νησί που ξέκοψε απ' τη στεριά;

ΘΑΛΕΙΑ

(μιλάει ήρεμα)

Φίλε μου Χάρη, είναι τόσο δύσκολο να στο πω. Αν δεν το 'χεις ζήσει... Είναι τόσο βαθύ, αυτό που με καίει και με λιώνει, αυτό που με θέλει να προχωράω, ασταμάτητα, χωρίς να κοιτάω πίσω.

Με ελέγχει πια, με ελέγχει ολόκληρη, σώμα και ψυχή.

ΧΑΡΗΣ

Κι είναι και τόσο σκληρό λοιπόν; Τόσο που να σου ζητάει να ξεκόψεις απ' το χθες σου, την παλιά σου ζωή;

ΘΑΛΕΙΑ

Όχι σκληρό δεν είναι, το χθες ζει μέσα μου, αναπνέει στο είναι μου, να είσαι σίγουρος.

(αργά)

Φτάνει αυτό, δε χρειάζομαι κάτι παραπάνω.

ΘΑΛΕΙΑ

(σηκώνεται, τον πλησιάζει,
αλλάζει ύφος, θέμα)

Εδώ, κοίτα τον ήλιο, έχεις ξαναδεί ποτέ σου τέτοιο
κόκκινο δίσκο;

(γυρίζει προς τον ήλιο)

ΧΑΡΗΣ

(την κοιτάει)

Και πού τελειώνει αυτό, αυτό με το κυνήγι του
καινούργιου, χωρίς κοίταγμα πίσω;

ΘΑΛΕΙΑ

(γυρίζει, τον κοιτάει)

Δεν τελειώνει πουθενά. Σαν τον ήλιο είναι κι αυτό, δε
σταματά πουθενά.

ΧΑΡΗΣ

(σταματά για μια στιγμή,
συνεχίζει με σιγουριά)

Δε σταματά ο ήλιος, αλλά δεν αλλάζει και θέση! Κάθε μέρα,
την ίδια ώρα, στην ίδια θέση είναι!

Μέχρι κι ο ήλιος επιστρέφει Θάλεια! Πορεύεται συνέχεια!
Κι επιστρέφει συνέχεια!

ΘΑΛΕΙΑ

(παραξενεμένη, χαμογελά)

Για σκέψου, δίκιο έχεις, λοιπόν δεν το 'χα σκεφτεί ποτέ
έτσι...

(κάτι δείχνει να θυμάται)

Ξέρεις καμιά φορά σε ακούω να μιλάς και είναι σαν να
μιλάει ο Ορέστης. Οι λέξεις, τα νοήματα, το ύφος, νιώθω
σίγουρη ότι τα έχω ακούσει κι απ' τον Ορέστη.

Κολλητοί ήσασταν για χρόνια, είχατε φτιάξει φαίνεται και
τις ίδιες εκφράσεις.

(γελάει, μιλάει απότομα)

Μήπως είχατε και τις ίδιες γυναίκες ρε Χάρη;

ΘΑΛΕΙΑ

(η Θάλεια κάθεται και
κοιτάει προς το Χάρη)

ΧΑΡΗΣ

(απορημένος)

Πώς σου 'ρθε τώρα αυτό;

ΘΑΛΕΙΑ

Θυμήθηκα πόσο μοιάζατε, πόσο μοιράζατε τα πάντα...

ΧΑΡΗΣ

(απλανές βλέμμα)

Ο Ορέστης ήταν αλλιώτικος. Πολύ δυνατός, ακατάβλητος, περισσότερο κι απ' όσο θα 'πρεπε. Περνούσε τα όρια τα δικά του και των άλλων.

ΘΑΛΕΙΑ

(απορημένη)

Πόσο δηλαδή- θα 'πρεπε- Χάρη; Ποια ήταν τα όρια που περνούσε;

ΧΑΡΗΣ

(κάθεται, την κοιτά)

Μιλάω για τον καιρό πριν γνωριστείτε οι δυο σας. Ήταν τότε σκληρός, αφύσικα σκληρός με τους ανθρώπους. Τους λογάριαζε ίδιους με τον εαυτό του, δεν ήταν όμως έτσι. Γι' αυτό και μια μέρα κατέρρευσε, λες και τον καταράστηκαν οι θεοί, λες και τον εγκατέλειψαν μες στη μεγάλη του αλαζονεία. Κατέρρευσε και βρέθηκε να γυρνάει απ' το ένα ψυχιατρείο στο άλλο.

Βοήθησε βέβαια και η δική σας ιστορία, ..., αλλά η αρχή της αλλαγής του ήταν παλιότερα, πριν τον γνωρίσεις, τότε που πορευόταν ασταμάτητα...

(αλλάζει ο τόνος της φωνής)

...όπως πορεύεσαι εσύ τώρα...

ΘΑΛΕΙΑ

(κουνά το κεφάλι)

Οι θεοί, πάλι οι θεοί! Εγώ τους ψάχνω, κι αυτοί τον Ορέστη βασανίζουν!

ΧΑΡΗΣ

(απορημένος)

Τους ψάχνεις;

ΘΑΛΕΙΑ

Έτσι μου είπε ο Ayinzini μια μέρα, όταν απέκλεισε πια το ενδεχόμενο να είμαι η ίδια θεά. Τότε άρχισε να μου λέει ότι ψάχνω εγώ τους θεούς! Τι λες, έπεσε κοντά;

ΧΑΡΗΣ

(διστακτικά)

Δεν ξέρω Θάλεια, δεν ξέρω. Τι να πω εγώ για τη ζωή σου εδώ κάτω, τι ξέρω για να πω!

ΘΑΛΕΙΑ

Βλέπεις όμως, δε με βλέπεις; Πώς σου φαίνομαι;

ΧΑΡΗΣ

(τη σαρώνει με το βλέμμα
του)

Μου φαίνεσαι καλύτερη από ποτέ...

ΘΑΛΕΙΑ

(χαμογελά με σιγουριά,
απαντά γρήγορα)

Κι είμαι όπως ακριβώς σου φαίνομαι! Καλύτερα από ποτέ!

ΧΑΡΗΣ

Αρα...

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κοιτά επίμονα, γέρνει
προς τη μεριά του)

Είναι πολλά που δε βλέπεις εδώ που ήρθες Χάρη! Δεν είναι μόνο ο ήλιος που είναι τόσο αλλιώςτικός, τόσο γεμάτος. Είναι κι άλλα, πολλά! Είναι ν' αγωνίζεσαι με τη γη να την κάνεις να καρπίζει, να παλεύεις με τη φτώχεια. Έχουν τόσα νερά εδώ πέρα, που πήγαιναν χαμένα. Κι η γη που καρπίζει φέρνει μετά πρωτόγνωρη χαρά και πλούτο.

(γυρίζει στη θέση της,
μιλά πιο αργά)

Είναι μετά και τ' άλλα, αυτά που ζωντανεύουν μέσα σου, στην ψυχή σου. Εκεί τα βλέπεις πρώτα κι ορμάς μετά να τα κατασκευάσεις, εκεί τα ποθείς και χύνεσαι για να τα κατακτήσεις!

Είναι πολλά που δε βλέπεις, μην τα υποτιμάς, δε φαίνονται εύκολα.

ΧΑΡΗΣ

(αργά)

Το φαντάζομαι...

Αρα λοιπόν, ..., δεν υπάρχει επιστροφή;

ΘΑΛΕΙΑ

(διστακτικά)

Δεν υπάρχει, όχι. Αυτό που με νοιάζει, αυτή την εποχή, είναι η φυτεία. Μετά από χρόνια, όταν φύγω εγώ, να μην πέσει στα χέρια των γνωστών επιτήδειων. Παράσιτα υπάρχουν παντού, κι όχι μόνο μες στη φυτεία.

Θέλω να μείνει στον κόσμο, στον κόσμο που τη δουλεύει.

ΧΑΡΗΣ

(νοσταλγικά)

Λίγο σε γνώρισα, αλλά έτσι σε θυμάμαι πάντα. Έτσι σκεφτόσουν πάντα. Παράξενα, μ' ένα δικό σου τρόπο. Αρχηγός ήσουν πάντα, για τους άλλους νοιαζόσουν όμως.

ΧΑΡΗΣ

Το θυμάμαι αυτό, ναι, είναι και αυτό κάτι απ' τα πολλά που γοήτευσαν τον Ορέστη.

Σίγουρα έτσι είναι! Αναρωτιέμαι, ..., παλιότερα, ... πριν σε γνωρίσω, αν ήσουν κι εσύ σκληρή με τους ανθρώπους γύρω σου, όπως κι ο Ορέστης...

ΘΑΛΕΙΑ

Δεν ξέρω σε τι αναφέρεσαι. Δε θυμάμαι καλά πώς ήμουν, περάσαν πολλά χρόνια, και δεν κοιτάω πίσω παρά σπάνια. Μακρινά είναι αυτά που λες, ο Ορέστης, κι αυτοί οι άλλοι που τους νοιαζόμουν. Κι ούτε θυμάμαι αν ήμουν σκληρή...

(τον κοιτά κατάματα)

Είναι τόσο μακρινά όλ' αυτά, δε θυμάμαι σε τι αναφέρεσαι.

ΧΑΡΗΣ

Φυσικό είναι να μη θυμάσαι. Δεν είναι μόνο μακρινά. Ήταν πάντα και τόσο αυτονόητα όλ' αυτά για σένα. Όλ' αυτά που σε μας φαίνονταν υπεράνθρωπα ήταν για σένα τόσο αυτονόητα.

Δεν έχεις αλλάξει. Δεν έχεις αλλάξει, μήτε στο κορμί μήτε στην ψυχή.

ΘΑΛΕΙΑ

Όλα αλλάζουν, κι εγώ έχω αλλάξει. Κάθε φορά που κινείσαι, αλλάζεις. Αυτό είναι εξάλλου που μετράει... Απλά δε βλέπεις παρά λίγα, την ομορφιά μου που είναι αμείωτη, ακούς αυτά που σου λέω, σου θυμίζουν αυτά που γνώρισες. Όμως αυτά είναι λίγα μόνο απ' αυτά που υπάρχουν.

Κι εγώ έχω αλλάξει.

ΧΑΡΗΣ

(αργά)

Όχι όμως τόσο, ώστε να θέλεις να γυρίσεις, να επιστρέψεις.

ΘΑΛΕΙΑ

(διστακτικά)

Όχι τόσο, καλά το λες.

ΧΑΡΗΣ

(τη κοιτά)

Κι η Αμοργός που λες να πας;

ΘΑΛΕΙΑ

Δεν είμαι σίγουρη. Το σκέφτομαι, αλλά δεν είμαι σίγουρη
ότι θα το κάνω τελικά...

Ότι το θέλω πραγματικά.

(αλλάζει ύφος και θέμα)

Πες μου περισσότερα για τα βάσανα του Ορέστη. Πόσο καιρό
πέρασε στα ψυχιατρεία; Τι τον έφερε εκεί; Πώς ήταν η μέρα
του;

ΧΑΡΗΣ

Κανείς δεν ξέρει ακριβώς τις λεπτομέρειες, τι τον έφερε
εκεί, ούτε κι ο ίδιος.

Όμως η μεγάλη εικόνα είναι η αλαζονεία του, έτσι λέω εγώ.
Μέσα σ' αυτή έζησε... Αυτή τον οδήγησε εκεί. Πρώτα η
αλαζονεία του, ..., μετά ο χωρισμός σας. Έδρασε σαν
καταλύτης. Τον διέλυσε, έτσι ετοιμόρροπο που τον βρήκε.

Κι έτσι, κάποια στιγμή κατέρρευσε. Απρόβλεπτα,
αναπάντεχα. Σαν να νικήθηκε από κάτι.

(την κοιτά)

Ξέρεις, φώναζε το όνομα σου, ..., ούρλιαζε, τον άκουγα με
τα ίδια μου τ' αυτιά.

ΘΑΛΕΙΑ

(κουνά το κεφάλι)

Έτσι λοιπόν...

(απορημένα)

Όμως, νικήθηκε; Από τι μπορεί να νικήθηκε;

ΧΑΡΗΣ

(με απόφαση)

Ίσως απ' τη νοσταλγία...

ΧΑΡΗΣ

Τη νοσταλγία του για σένα!

Ήσουν η μεγάλη του αγάπη, ποτέ δε σε ξεπέρασε. Όσα κι αν κατάφερε στη ζωή του, ένα δεν το κατάφερε. Να επιστρέψει σε εσένα.

ΘΑΛΕΙΑ

(μουρμουριστά)

Να επιστρέψει σε μένα...

(με απορία)

Να επιστρέψει αυτός...;

Αυτό λοιπόν λες; Έτσι το σκέφτεσαι; Ότι έφυγε αυτός, από μένα, κι ήθελε μετά να επιστρέψει;

ΧΑΡΗΣ

(με αμφιβολία)

Δεν ξέρω τι να πω Θάλεια, ούτε ο ίδιος ξέρει. Ποιος έφυγε από ποιον...

Είναι κάποια πράγματα, σαν να τα 'χουν ορίσει κάποιοι άλλοι, για να 'ναι ανεξιχνίαστα, ακατανόητα. Έτσι ήταν κι ο δικός σας χωρισμός. Για όλους τους άλλους, τους πολλούς, ακόμη και για μένα. Ακατανόητος.

ΘΑΛΕΙΑ

(με σιγουριά)

Να σου πω λοιπόν εγώ. Να σου πω εγώ τι έχει συμβεί, που το 'χω καταλάβει.

(δυνατά και κοφτά)

Ούτε εγώ έφυγα από αυτόν ούτε αυτός από μένα.

ΧΑΡΗΣ

(τη κοιτά, μιλά με απορία)

Πώς δηλαδή;

ΘΑΛΕΙΑ

Όταν συναντηθήκαμε, ..., πορευόμασταν σε άλλη κατεύθυνση. Εγώ προχωρούσα, αυτός, ήδη, επέστρεφε. Συναντηθήκαμε, παθιαστήκαμε, αποχωριστήκαμε. Ο καθένας στο δρόμο του. Σε

ΘΑΛΕΙΑ

άλλη κατεύθυνση ήμασταν όταν βρεθήκαμε. Στην άλλη αυτή κατεύθυνση μείναμε. Δε γινόταν αλλιώς.

ΧΑΡΗΣ

(με έκπληξη)

Έτσι λοιπόν, με δυο τρία ρήματα συνόψεις τη σχέση σας;

ΘΑΛΕΙΑ

(θυμωμένα)

Έτσι τη συνόψισα, ναι. Παθιαστήκαμε, δε σου είπα; Λίγο είναι αυτό; Για λίγο σου ακούγεται;

ΧΑΡΗΣ

Δεν ξέρω τι να πω. Δεν ξέρω.

ΘΑΛΕΙΑ

Έτσι έγινε, ακριβώς έτσι. Στη γραμμή του χρόνου συναντηθήκαμε. Αντίθετα πηγαίναμε. Ο Ορέστης γυρνούσε, εγώ έφευγα. Πόσο ν' αντέξει μια τέτοια συνάντηση;

ΧΑΡΗΣ

Γυρνούσε λοιπόν, έτσι λες; Δεν το 'χω ποτέ σκεφτεί έτσι ούτε και τον ρώτησα. Όσο το σκέφτομαι θα 'λεγα πως έχεις δίκιο... Εσύ όμως, εσύ που δεν τον γνώριζες παλιότερα, πώς μπορείς να το ξέρεις, πώς είσαι τόσο σίγουρη;

ΘΑΛΕΙΑ

(του χαμογελά)

Γιατί εγώ το έζησα, δε χρειάστηκε να το ρωτήσω ή να το σκεφτώ. Το έζησα.

ΧΑΡΗΣ

(δείχνει να σκέφτεται)

Έτσι λοιπόν... Και τι ήταν για σένα η επιστροφή αυτή του Ορέστη; Και γιατί ήταν τόσο ανυπόφορη;

ΘΑΛΕΙΑ

(κουνάει αρνητικά το
κεφάλι)

Ανυπόφορη, όχι, δεν ήταν. Απλώς, κράτησε λίγο.
Διασταυρωθήκαμε, αυτό έγινε. Δε μπορούσε να γίνει αλλιώς.
Πόσο να διαρκέσει μια διασταύρωση;

ΧΑΡΗΣ

(απορία και νοσταλγία μαζί)

Κι εμείς οι απέξω, που σας βλέπαμε τόσο ταιριαστούς, τόσο
παράφορα ερωτευμένους, κάναμε λάθος;

ΘΑΛΕΙΑ

Δίκιο είχατε. Εσείς οι απέξω. Καλά τα είδατε όσα είδατε.
Το μόνο που δεν είδατε ήταν ότι ο Ορέστης κι εγώ
κινούμασταν αντίθετα. Αντίθετα, πάνω στη γραμμή του
χρόνου.

ΧΑΡΗΣ

(δείχνει προβληματισμένος,
σαν κάτι να θυμάται)

Πού επέστρεφε λοιπόν ο Ορέστης; Τι ήταν αυτό που τον
τραβούσε προς τα πίσω;

ΘΑΛΕΙΑ

(γρήγορα, με σιγουριά)

Η ανάγκη του ίσως για γαλήνη, για να ξεμακρύνει πια, να
ξεχάσει αυτό που εσύ είδες για αλαζονεία. Μετά, αυτά που
συνήθως σε τραβάνε προς τα πίσω, οι μνήμες, η νοσταλγία.

ΧΑΡΗΣ

(με απορία)

Κι είναι κακά αυτά Θάλεια; Πατρίδα τα λεν όλα μαζί αυτά.
Έτσι δεν είναι;

ΘΑΛΕΙΑ

Κακά δεν είναι παλιέ μου φίλε. Υπάρχουν, πατρίδα τα λεν.
Σωστά το είπες!

ΘΑΛΕΙΑ

(μιλά με απόφαση)

Υπάρχουν, . . . ,

αλλά δεν αρκούν να με βάλουν σε γυρισμό.

ΧΑΡΗΣ

Τα σκέφτεσαι καμιά φορά;

ΘΑΛΕΙΑ

Τα σκέφτομαι! Βέβαια τα σκέφτομαι! Να τώρα που σκέφτομαι να γυρίσω για λίγο καιρό στην Αμοργό. Να δούμε αν θα το καταφέρω. . .

ΧΑΡΗΣ

Αν θα το καταφέρεις. . .

Η αν θα το θελήσεις αληθινά;

ΘΑΛΕΙΑ

(χαμογελά, του πιάνει το χέρι)

Καλά το είπες. Δεν είμαι σίγουρη ότι το θέλω αληθινά. Δε θέλω να ξεχαστώ, να με νικήσει, να με τραβήξει πίσω.

ΧΑΡΗΣ

(της πιάνει κι αυτός το χέρι)

Δοκίμασέ το λοιπόν, δοκίμασε τη δύναμή σου. Γιατί το φοβάσαι; Δέξου την πρόκλησή του!

ΘΑΛΕΙΑ

Το φοβάμαι! Μπορεί να 'ναι κι έτσι. Μπορεί να με τρομάζει η επιστροφή. Καλά το σκέφτηκες.

(λύνονται τα χέρια,
απομακρύνεται, αλλάζει
ύφος, τον κοιτάει
κατάματα)

Ίσως αυτό να ήταν τα ψυχιατρεία του Ορέστη. Έδεσε τον εαυτό του εκεί μέσα, για να μείνει στο δρόμο του. Στο

ΘΑΛΕΙΑ

δρόμο της επιστροφής του. Να μη στρίψει προς την άλλη μεριά. Εκεί που του φώναζα εγώ.

ΧΑΡΗΣ

(δείχνει να διαφωνεί)

Τιμωρία ήταν για τον Ορέστη τα ψυχιατρεία. Αυτό ήταν! Υπήρξε πολύ σκληρός στη ζωή του, πολύ αλαζόνας. Τιμωρήθηκε για όλ' αυτά που έκανε!

ΘΑΛΕΙΑ

(χαμογελά πικρά, κοιτά μακριά, μιλά αργά)

Και ποιος σου είπε ότι η επιστροφή δεν είναι τιμωρία Χάρη; Το ίδιο πράγμα λέμε!

(γυρίζει προς τη μεριά του)

Μόνο εγώ, ... δε μπορώ να δεθώ...

ΧΑΡΗΣ

Αρα λες ότι εσύ τον έριξες στα ψυχιατρεία; Εσύ τον έδεσες εκεί μέσα; Εσύ ήσουν η γλυκιά σειρήνα του, αυτή που τον απειλούσε, αυτή που θα τον εμπόδιζε να κάνει αυτό που πραγματικά ήθελε;

Να επιστρέψει.

ΘΑΛΕΙΑ

(χαμογελά, κουνάει το κεφάλι)

Το 'χω σκεφτεί κι έτσι. Αυτοί που δένονται, αυτό συνήθως θέλουν, να μείνουν πάνω στη γραμμή τους, στην επιστροφή τους. Γι' αυτό δένονται. Για να μην παρασυρθούν. Να μη χαθούν μετά στο άγνωστο.

Φοβίζει το άγνωστο, φοβίζει όσο τίποτα.

Γι' αυτό ο Ορέστης παρέδωσε τον εαυτό του στις κλινικές. Αυτό πιστεύω.

ΧΑΡΗΣ

Ενώ εσένα, το άγνωστο δε σε φοβίζει. Σε τρέφει μάλλον,
όπως μου λες. Κι αντί γι' αυτό σε φοβίζει η επιστροφή!

ΘΑΛΕΙΑ

(με σιγουριά)

Με φοβίζει. Γι' αυτό και δεν ξέρω για την Αμοργό. Με
φοβίζει, ναι. Μα ξέρεις όταν κάτι με φοβίζει τι κάνω;

(σηκώνεται, προχωράει,
κοιτάει τον κόκκινο δίσκο)

Έρχομαι εδώ, στη φυτεία. Καμαρώνω τον τεράστιο ήλιο της
Αφρικής και τρέχω μετά καταπάνω του. Με το τζιπ. Τον
κυνηγάω.

(γυρίζει, τον κοιτάει)

Και τότε νιώθω για τα καλά πέρα απ' την επιστροφή. Δε μ'
αγγίζει πια, δεν τη φοβάμαι, δεν υπάρχει. Τότε περνάνε
όλοι οι φόβοι μου. Πάνω στο δρόμο του ήλιου δεν υπάρχει
πίσω. Υπάρχει μόνο μπρος. Νέες πατρίδες, ..., μόνο!

ΧΑΡΗΣ

Μόνο μπρος για σένα, μόνο πίσω για κείνον... Μνήμες,
νοσταλγία... Και σε τι ήθελε να επιστρέψει ο Ορέστης; Τι
ήταν λοιπόν αυτό που τον τραβούσε; Έχεις σκεφτεί κάτι πιο
συγκεκριμένο;

ΘΑΛΕΙΑ

Η επιστροφή είναι, ..., πώς να στο πω, ..., η ματιά σου στη
ζωή, δεν έχει να κάνει με κάτι το συγκεκριμένο.
Επιστρέφει αυτός που κοιτά πίσω. Μόνο αυτό.

(τον κοιτά, μιλά αργά)

Κι ο Ορέστης κοιτούσε πίσω.

ΧΑΡΗΣ

(απορημένος)

Πίσω; Σε τι; Σε τι κοιτούσε πίσω;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κοιτά κατάματα)

Δεν το ξέρω. Αρκεί που κοιτούσε πίσω, αυτό φτάνει, αυτό έζησα, αυτό είδα. Αυτό είναι η επιστροφή. Τι σημασία έχει αν στο άκρο του δρόμου της είναι μια γυναίκα, ένα γνώριμο λιμάνι, μια μνήμη παιδική;

Τι σημασία έχει;

Αυτό είναι η επιστροφή. Αυτός ήταν ο δρόμος του Ορέστη.

(χαμογελά πικρά)

Ο αντίθετος απ' το δικό μου. Γι' αυτό και δε μ' αναζήτησε τότε Χάρη. Κρίμα...

(περνάει λίγη ώρα σιωπής.

Η Θάλεια γυρίζει κοιτάει

το ήλιο, ο Χάρης την

Θάλεια. Ξαφνικά

σηκώνεται, περπατά,

έρχεται μπροστά της)

ΧΑΡΗΣ

Τώρα τελευταία μου είπε για το περιστατικό της μέρας που έγινε καλά. Δε σου έχω μιλήσει γι' αυτό καθόλου.

ΘΑΛΕΙΑ

(παραξενεμένη)

Όχι δε μου 'χεις πει κάτι. Τι έγινε εκείνη τη μέρα;

ΧΑΡΗΣ

Συνέβη κάτι αληθινά παράξενο.

Πέρασε πρώτα μια μεγάλη κρίση, με τρομερά ουρλιαχτά.

Βγήκε μετά λίγες μέρες, απ' το ψυχιατρείο, ελεύθερος.

Καλά.

ΘΑΛΕΙΑ

(κουνάει το κεφάλι, σαν
κάτι να σκέφτεται. Ο
Χάρης δείχνει να μην έχει
ολοκληρώσει)

Άλλο κάτι;

ΧΑΡΗΣ

Ναι κάτι ακόμη. Ήταν μια μέρα με βροχή. Κοίταζε το τζάμι
απέναντί του, που είχε θολώσει. Με το συνηθισμένο απλανές
του βλέμμα.

Και, μια στιγμή, έτσι ξαφνικά, άρχισε να ουρλιάζει, σαν
να μην έβλεπε βροχή, σαν να έβλεπε κάτι άλλο.

ΘΑΛΕΙΑ

(με ηρεμία, τον κοιτά με
σιγουριά)

Σαν να έβλεπε κάτι...;

(μεσολαβεί μεγάλη παύση. Ο
Χάρης σηκώνει το κεφάλι
προς τη μεριά της
περιμένοντας τη συνέχεια)

...Ή σαν να έφτανε πια;

ΧΑΡΗΣ

(απορημένος)

Να έφτανε;..., πού να έφτανε;

ΘΑΛΕΙΑ

(ίδια έκφραση)

Στο τελευταίο του λιμάνι Χάρης. Το ουρλιαχτό του ήταν ο
τελευταίος, περήφανος, χαιρετισμός στο μεγάλο του δρόμο.
Κι η γαλήνη που ακολούθησε, η γαλήνη του τελευταίου του
λιμανιού.

Έφτασε ο φίλος μας, έφτασε. Γι' αυτό έγινε καλά. Έφτασε
εκεί που ήθελε να επιστρέψει. Αυτό λέω πως έγινε εκείνη
τη μέρα.

ΧΑΡΗΣ

(πολύ απορημένος)

Κι οι στάλες στο παραθύρι; Τι λες γι' αυτές;

ΘΑΛΕΙΑ

Ίσως, ... ίσως να 'ταν τα δάκρυα της χαράς που έφτανε πια, που αντίκριζε το λιμάνι του.

(αργά, συλλογισμένα)

Ίσως πάλι να 'ταν τα δάκρυα της λύπης γι' αυτό που άφηνε πίσω του πια, για πάντα.

Η και τα δυο μαζί ανακατωμένα.

(δείχνει να λυγίζει)

Σίγουροι δε γίνεται να 'μαστε...

ΧΑΡΗΣ

(δείχνει να καταλαβαίνει
τι εννοεί η Θάλεια)

Έφτασε λοιπόν, έτσι λες;

ΘΑΛΕΙΑ

Έτσι λέω, ναι... Εσύ τι λες, εσύ τον βλέπεις από πιο κοντά, εγώ μες στη φαντασία μου μόνο.

Τι λες λοιπόν εσύ;

ΧΑΡΗΣ

(κουνάει το κεφάλι με
σιγουριά)

Ίσως, ναι, ίσως να έχεις δίκιο.

ΘΑΛΕΙΑ

(του πιάνει και τα δύο
χέρια)

Είδες Χάρη, είδες! Μόνος σου το είπες. Έδεσε πια ο φίλος μας. Και μην τον ακούς που λέει για μένα. Ποτέ δε θά 'ρθει εδώ κάτω. Μετά απ' το ουρλιαχτό που μου διηγήθηκες, ..., με χαιρέτησε, έδεσε πια, παρέδωσε. Κι αντάμωσε αυτό που έψαχνε. Ό,τι και να ήταν αυτό...

ΧΑΡΗΣ

(απότομα)

Επέστρεφε Θάλεια τότε, επέστρεφε, δίκιο έχεις. Επέστρεφε απ' την άεναη, τη σκληρή πορεία της ζωής του. Επέστρεφε στο λιμάνι... Καλά το είδες τότε, καλά το είπες τώρα.

Ξέρεις όμως κάτι;

ΘΑΛΕΙΑ

(αργά)

Τι;

ΧΑΡΗΣ

Ίσως, ..., και να ξεκίνησε πάλι ξανά..., ίσως και να 'χει δυνάμεις ακόμη, δυνάμεις να πορευτεί ξανά.

Να έρθει να σ' ανταμώσει.

Αυτό νομίζω ότι συμβαίνει τώρα.

ΘΑΛΕΙΑ

(απορημένη)

Να ξεκίνησε λοιπόν ξανά; Λες να 'χει ακόμη τέτοια δύναμη μέσα του;

ΧΑΡΗΣ

Το λέω, ναι. Κι είμαι σίγουρος! Έχει δυνάμεις να ξεκινήσει ξανά. Τις είδα, ένιωσα τη λάμψη τους...

Όπως κι εσύ, ..., όπως κι εσύ έχεις τώρα δυνάμεις να επιστρέψεις, ...

Στην Αμοργό.

(Πέφτει σιωπή. Η Θάλεια
τον κοιτάει παραξενεμένη.
Μια στιγμή χτυπάει το
κινητό της. Απομακρύνεται
απ' το Χάρη)

ΘΑΛΕΙΑ

(μιλά στο τηλέφωνο)

Γεια σας, ..., ναι..., το θυμάμαι, ..., σε μια δυο ώρες θα
είμαι πίσω, ναι.... Τα λέμε λοιπόν, γεια σας.

ΧΑΡΗΣ

Τι ήταν;

ΘΑΛΕΙΑ

(βιαστική)

Πρέπει να γυρίσουμε, σε λίγο... Έχουν έρθει οι δικηγόροι.
Πρέπει να μιλήσω μαζί τους για τη φυτεία. Πρέπει να
σιγουρευτώ ότι όταν έρθει εκείνη η μακρινή μέρα, που
λέγαμε πιο πριν, τα πράγματα θα γίνουν όπως πρέπει να
γίνουν.

ΧΑΡΗΣ

(απορημένος)

Και γιατί δεν την αφήνεις στο γιο σου τη φυτεία;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον μαλώνει)

Γιατί η φυτεία δεν είναι δική μου! Μόνο ένα μικρό κομμάτι
της είναι. Και μετά, ακόμη πιο σημαντικό, γιατί ο γιος
μου μπορεί να θέλει άλλο δρόμο στη ζωή του, μπορεί να μην
έχει τον έρωτα με τα καλαμπόκια που έχω εγώ. Η εταιρεία
όμως πρέπει να μείνει όπως είναι σήμερα. Κι αυτό μόνο με
καλούς δικηγόρους μπορώ να το λύσω.

ΧΑΡΗΣ

(δείχνει να μη συμφωνεί)

Θα είναι δύσκολο Θάλεια, ελπίζω να το καταλαβαίνεις. Αυτά τα πράγματα θέλουν πυγμή. Ηγέτη. Σαν εσένα. Αλλιώς θα γίνουν χίλια κομμάτια!

ΘΑΛΕΙΑ

(δείχνει να το έχει
ξανακούσει/ ξανασκεφτεί,
κουνά το κεφάλι)

Ίσως, μπορεί να 'χεις δίκιο. Ας υπάρξει λοιπόν άλλος ηγέτης...

(χαμογελά)

Εγώ δεν μπορώ να τον γεννήσω, ούτε να τον φτιάξω, ούτε να τον χρίσω.

Ας τον γεννήσει η ζωή...

Το πώς θα πάρει κανείς το δρόμο του είναι δικιά του δουλειά. Δεν μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό.

(τον κοιτά)

Κι ηγέτης όμως να μη υπάρξει, πάλι καλά Χάρη! Πάλι κάτι θα μείνει, πάντα κάτι μένει απ' αυτά που σκαρώσαμε.

ΧΑΡΗΣ

(κουνά το κεφάλι με
θαυμασμό, ανάμεσα στην
την κουβέντα της Θάλειας
και στην ομορφιά της
φύσης. Γυρίζει, κοιτά τον
ήλιο)

Πρέπει να φύγουμε λοιπόν; Κρίμα κι είναι τόσο όμορφα τώρα που πέφτει ο ήλιος...

ΘΑΛΕΙΑ

Θα ξανάρθουμε..., θα σε γυρίσω να δεις τη φυτεία, σ' όλο της το μέγεθος...

ΘΑΛΕΙΑ

Κι απόψε τη νύχτα θα σε ξεναγήσω στην πρωτεύουσα.
Υπάρχουν κι εκεί πολλά να δεις..

ΧΑΡΗΣ

(χαμογελά)

Δε θα με περάσουν και μένα για θεό;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον πλησιάζει σε μικλή
απόσταση)

Πάει, πέρασε αυτό. Το έμαθαν πια. Αλλού να τους ψάξουν
τους θεούς, όχι σε μένα και στους φίλους μου.

ΧΑΡΗΣ

(την αγκαλιάζει, μιλά αργά)

Θάλεια, ..., σ' ευχαριστώ γι' αυτά που είπαμε. Και θέλω να
σκεφτείς και αυτά που σου είπα εγώ. Κι όταν έρθεις,
όταν, ...επιστρέψεις..., στην Αμοργό θά 'ρθουμε να σε
δούμε. Μαζί με τον Ορέστη.

ΘΑΛΕΙΑ

(λύνεται, παίρνει μια
απόσταση, κουνάει το
κεφάλι με συγκατάβαση)

Να έρθετε, να έρθετε... αν τελικά το καταφέρω, αν, ... ,
το αποφασίσω μάλλον!

ΧΑΡΗΣ

Σε βλέπω όλο και πιο διστακτική! Είναι γιατί η κουβέντα
μας απομάκρυνε κάπως αυτό το ενδεχόμενο; Ή γιατί το έφερε
πιο κοντά;

ΘΑΛΕΙΑ

(δείχνει να το σκέφτεται)

Πιο διστακτική... Λες; Τι να σου πω ... να δούμε αν θα μ'
αφήσουν οι πολλές δουλειές εδώ κάτω. Η φυτεία έχει
μεγαλώσει πολύ, κι η χρονιά ήταν φέτος πολύ καλή. Βουνά
θα 'ναι τα καλαμπόκια.

ΧΑΡΗΣ

Πάμε λοιπόν; Γυρίζουμε;

ΘΑΛΕΙΑ

(γυρίζει και κοιτά τον
ήλιο)

Όχι, δε γυρίζουμε ακόμη. Έχουμε λίγο χρόνο ακόμη. Δες πόσο μεγάλος είναι ο δίσκος του ήλιου. Ανέβα στο τζιπ να τον κυνηγήσουμε, να τον φτάσουμε... Κάτι μου λέει ότι σήμερα ίσως και να μας κρύβει εκπλήξεις... να έχει ένα νέο δρόμο να μας δείξει. Θυμάσαι τι σου είπα πιο πριν;

ΧΑΡΗΣ

(την κοιτά, συγκατανεύει
αργά κι απορημένα)

Θυμάμαι τι μου είπες, ναι.

Και ξέρεις εγώ, καθώς σ' άκουγα, ξέρεις τι σιγά σιγά σκεφτόμουνα;

ΘΑΛΕΙΑ

(τον κοιτά απορημένη)

Τι σκεφτόσουν;

ΧΑΡΗΣ

Ότι δεν υπάρχει η γραμμή στο χρόνο που μου διηγήθηκες πριν, καλή μου φίλη!

Ότι πάμε κι ερχόμαστε,...

Ότι φεύγουμε κι επιστρέφουμε.

(Κοιτάζονται, η Θάλεια
έχει ένα βαθύ κι
απορημένο ύφος)

Ότι όλα κινούνται, όπως και ο ήλιος. Πάνω σε κύκλο.

Κι ότι σε λίγο, έτσι που θα κυνηγάμε τον ήλιο, ο αγαπημένος σου δρόμος αντί να μας ξανοίξει σε νέες πατρίδες μπορεί και ξυπνήσει μέσα μας παλιά και γνώριμα πράγματα...

ΘΑΛΕΙΑ

...

ΧΑΡΗΣ

Μεγάλη διαφορά δε θα 'χει, ..., θα δεις, ίδιο όμορφος θα είν' ο δρόμος.

(απότομα)

Και δε σου λέω να δεθείς! Το αντίθετο λέω! Να λυθείς, ν' αφηθείς στον εαυτό σου και σ' αυτά που αγαπάς! Ν' αφήσεις τον ήλιο να σε οδηγήσει.

Αυτό λέω μόνο!

ΘΑΛΕΙΑ

(τον πλησιάζει αργά, του μιλά αργά από πολύ κοντά)

Πάμε λοιπόν Χάρη, πάμε...

Ας το δούμε αυτό που λες...

Ίσως, ..., ίσως αν ο Ορέστης στ' αλήθεια ξεκινά όπως το λες, ίσως κάτι να μας μηνύσει ο δρόμος...

Κι εγώ δε θα δεθώ, ..., θ' αντέξω να τ' ακούσω το μήνυμα, ..., όρθια.

Στο υπόσχομαι, ..., το υπόσχομαι και στον εαυτό μου.

ΧΑΡΗΣ

(την αγκαλιάζει)

Ο Ορέστης ξεκινά πάλι και θα σ' ανταμώσει. Κι η νέα σας συνάντηση δε θα 'ναι διασταύρωση, ..., όπως την ονομάτισες πριν, θα διαρκέσει τώρα, ..., έτσι λέω εγώ.

Θα 'χει και δάκρυα χαράς...

Εκείνα που είδε τότε, ..., εκείνα που τον τράβηξαν πίσω, ... τότε που επέστρεψε, ...

ΧΑΡΗΣ

Που επέστρεψε στο νέο του δρόμο.

Στο δρόμο του για σένα.

ΘΑΛΕΙΑ

(κουνά το κεφάλι αργά)

Πάμε Χάρη, ... πάμε, λυτοί όπως είπες, ... πάμε.

(προχωρούν προς το τζιπ, η
Θάλεια στη θέση του
οδηγού. Ο Χάρης δίπλα.
Κοιτιούνται. Το τζιπ
βάφεται κόκκινο απ' τον
ήλιο. Η Θάλεια βάζει
μπρος τη μηχανή.)

CURTAIN.